

Anordning. Jeg tror, at det er af de Ting, der helst skulde og ogsaa kunde staa i Lovforslaget. Kommissionen siger udtrykkelig, at der er visse Ting, der ikke kunne faaves i et Lovforslag af den Art, og nævner forskjellige Ting. Disse forskellige Ting vare faa indførte i Lovforslaget tiligemed det, som Kommissionen havde givet, og det, som den ærede Minister havde foreslaaet i det andet Thing, men det har man netop taget ud af Lovforslaget og sat istedetfor, at det skal bestemmes ved kongelig Anordning. Heller ikke betragter jeg det som nogen Forbedring, at det er udgaaet af Lovforslaget, at der er visse Gjenstande navnlig Trævarer i det Hele taget, der ikke maa føres som Dækslast paa visse Læder af Muret. Man maa nemlig huske paa, at mange Ulykker netop forarsages ved Trælast. Endvidere maa man erindre, at Blinssoll netop holdt disse to Hovedpunkter fast, af hvilke det første er det, at Staten egentlig skulde være ansvarlig for de Skibe, der gik ud. Det Princip er faldet i dette Lovforslag. Jeg siger ikke, at det er en Feil, tværtimod, jeg er tilbøjelig til at tro, at det er rigtigt, at man lader Ansvarret blive hos de Private, ligesom man har gjort det i England, det er jeg tilbøjelig til at tro; men det andet Princip er det, at der ikke maatte føres nogen Dækslast. Det har man jo ogsaa fraveget baade i det oprindelige Lovforslag og i det, der er kommet herind; men man har fraveget det endnu mere, idet Landstinget er gaaet saavidt, at det har udfikst Bestemmelserne om den. Jeg tror, at det havde været rigtigt, at der havde været Bestemmelser om selve Belastningen. Jeg er heller ikke enig i, at den Forandring, som er sket med Hensyn til Matroserne, er ubetinget rigtig, nemlig Forandringen med Hensyn til den Stemme, de havde angaaende et Skibs Sødygtighed. Det er dog sandt og bliver ogsaa sandt overfor Matroser, at den føler bedst, hvor Stoen trykker, som har den paa. Jeg kunde have forstaaet, om det høie Landsting, set fra Kapitalens Synspunkt, kunde have udfikst Matroserne, eller at Ministeren kunde have gjort det. Landstinget er gaaet noget fra Principet, idet man er gaaet nedad og har sat et Flertal ind, istedetfor at det oprindeligt havde en Tjerededel af Mandstabet, saavidt jeg husker, og denne Tjerededel havde større Ret før efter Ministerens Forslag end nu. — Landstinget har som sagt ændret det til et Flertal, men dette Flertal træde de Serverer imod; det er saa forstrækkeligt at give Ret til de letindige Menester. Om den høitærede Minister og Landstinget have reist sig imod, at Matroserne skulle have nogen Stemme med, det kunde jeg have forstaaet; det havde været mere naturligt, thi man kan forstaa, at et Thing isølge sin Oprindelse mere ubelukkende gaar til at se paa det ene end

paa det andet; men at tværtimod Modsigelsen mod Matrosernes Ret skal komme fra dette Thing, havde jeg ikke ventet, og jeg maa tilstaa, at jeg tror egentlig heller ikke, at det udtrykker Flertallets Lante; det vil jeg i hvert Fald se først, inden jeg tror det; enkelte Udtalelser ere ikke et absolut Udtryk for, hvad Thinget vil. Jeg vil derfor betvivle det; jeg har en ganske anden Opfattelse af det Spørgsmaal. Jeg er tilbøjelig til at vende tilbage til det Oprindelige og give netop Mandstabet den Ret, det der havde; men naturligvis, naar man skal have en endelig Lov, maa man se paa, hvad der kan gjenneføres. Det forekommer altsaa ikke mig, at den Revision, som Lovforslaget har faaet i den Retning, jeg har udtalt, kan betragtes som nogen Forbedring. Derimod er der en anden Henseende, i hvilken jeg bestemt er imod Lovforslaget, og det er med Hensyn til Inspektørerne. Denne Institution tror jeg ikke er nødvendig, og i den Henseende er jeg ogsaa saa heldig at være i Overensstemmelse med Grosferersocietetets Komite. Denne har netop udtalt, at den lokale Øvrighed vil være den bedste, ikke til selve Undersøgelsen, men til at blive opmærksom paa, om der er Feil ved Skibene, og da lade en Undersøgelse foretage ved jagtyndige Mænd. Det siges udtrykkelig i det Andragende, der er kommet fra Grosferersocietetets Komite, at de 3 Skibsinspektører ville være paa Reiser Landet rundt og i Reglen ikke være tilstede, naar og hvor det er nødvendigt, at de skulle være tilstede. Naar derimod den lokale Øvrighed faar Mistanke, er den berettiget til at lade foretage Undersøgelse. Det forekommer mig ogsaa at være mest i Overensstemmelse med den Tænge, vor Søfartslovgivning hidtil har havt, at lade den lokale Øvrighed gjøre det, og jeg kan ikke negte, at jeg frygter for, at Bestemmelsen om Skibsinspektørerne peger noget hen i en mere udvidet Retning, end jeg ønsker at gaa og komme til at gaa. Man har nemlig set, at det er gjort gjældende, hvad jo er Tilfeldet, at vor Søfartslovgivning hviler under næsten samtlige Ministerier: Finantsministeriet, Marineministeriet, Indenrigsministeriet og Justitsministeriet (Berg- og Udenrigsministeriet!). Sa Udenrigsministeriet med, i hvert Fald for de udenlandske Forholds Vedkommende. Man har anket over den nuværende Ordning og sagt, at det var bedre, at det samlede under eet Overhoved. Jeg frygter noget for, at man ved det, man her er ved at slaa ind paa, egentlig har til Formaal at samle det Hele under et Slags nyt Sønministerium og derunder danne en ny Kategori eller Klasse af Embedsmænd. Det er jeg ikke tilbøjelig til. Jeg vil nok have Tilfyn, men jeg skjønner ikke rettere, end at de Autoriteter, vi have, Soldpersonalet i Forbindelse med de lokale Øvrigheder,